

Sygn. akt III CSK 252/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku S. B. , E. B. i K. B.
przy uczestnictwie A. K., M. C., S. H., A. W., Z. H., G. W., W. K., E. K., Gminy
Chełmek i Skarbu Państwa - Starosty Oświęcimskiego
o zniesienie współużytkowania wieczystego i współwłasności budynku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt II Ca 2451/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej oraz w piśmie wnioskodawców z dnia 5 lutego 2015 r. nie zostało przekonywająco uzasadnione wystąpienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a skarżący nie przedstawili żadnych argumentów prawnych mających przekonać, że wskazane kwestie – będące przedmiotem licznych wcześniejszych wypowiedzi Sądu Najwyższego – mogą być uznane za zagadnienia „istotne” w rozumieniu tego przepisu.

Argumentem takim nie jest ani wskazywanie na potrzebę wyjaśnienia skutku unieważnienia decyzji administracyjnej na podstawie art. 156 § 2 k.p.a. i jej wpływu na stosunki cywilnoprawne, ani zgłoszenie wątpliwości w formie pytań o istotę i charakter nieodwracalnych skutków prawnych powstałych w wyniku wydania unieważnionej decyzji.

Powołanie się także na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), poprzestające na odwołaniu się do wcześniej wymienionych przesłanek, i niezawierające jakichkolwiek argumentów na rzecz twierdzenia o „oczywistej” (a więc ewidentnej, nie budzącej żadnych wątpliwości, widocznej bez potrzeby bliższej analizy) zasadności skargi, w ogóle nie odpowiada wymaganiu, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., a więc nie może stanowić podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.